

BEROEPSGEHEIM

Christophe
Van Gerrewey

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **GAEA SCHOETERS**

Christophe Van Gerrewey

Kent u van: zijn recente romandebuut 'Op de hoogte' en zijn 'Vijf ziekteverhalen'. Zondag treedt hij aan op Crossing Border in Antwerpen, om 15.50 uur.

Al wat mij echt ernst is, schrijf ik met deze vulpen – een oud exemplaar, waar de dop niet meer op vast te schroeven is, en waaruit de inkt lekt. Omdat ik de neiging heb lang na te denken vooraleer te schrijven, is het grootste obstakel eraan te beginnen. Pas als ik het gevoel heb dat er niet veel meer fout kan gaan, als alle randvoorwaarden en conceptuele keuzes vastliggen, neem ik mijn pen. Zodra ik me daartoe heb kunnen brengen, is er geen probleem meer.

Jeroen Brouwers beweert dat hij in het oeuvre van Harry Mulisch het punt kan aanduiden waar die van pen op pc is overgestapt. Misschien kan dat. Aan het schrijven met een pen is een zekere traagheid verbonden, waardoor je meer nadenkt voor je een zin op papier zet. Het is een verplichting tot concentratie. Natuurlijk is die zin niet definitief, je kan er nog in schrappen, maar ik merk dat er relatief weinig doorhalingen in mijn teksten staan. Ik ben veeleer een *Kopfarbeiter* dan een *Papierarbeiter*; het papier is niet mijn plaats om dingen uit te proberen.

Schrijven met een pen leidt ook meteen tot een tastbaar resultaat; aan het eind van de dag heb je een stapeltje papier met een zekere dikte en zwaarte voor je liggen. Dat geeft mij meer bevrediging dan tikken op een computer. In die zin ben ik wellicht een fetisjist.

Schrijven is niet iets waar je mee te koop moet lopen, eerder iets waar je je voor moet schamen, en wat je dus teruggetrokken moet doen. Op literatuur zit niemand te wachten; het is niet fundamenteel zinvol, hoewel je je zeker de vraag kan stellen of we in een betere wereld zouden leven als iedereen Proust zou lezen.

Misschien vind ik het daarom op een symbolische manier gepast om met een pen te schrijven, omdat het een absurde en ouderwetse handeling is, erg inefficiënt ook. Het is even zinloos als het schrijven zelf, en dus een gepaste manier om iets te doen wat op het eerste niveau absurd is, maar wat ik tegelijkertijd heel belangrijk vind.

Soms vraag ik mij oprecht af of ik mij niet beter met andere dingen bezig zou houden, en die worsteling is ook zichtbaar in wat ik schrijf. Schrijven is niet vanzelfsprekend, zowel op maatschappelijk als op persoonlijk vlak; het is een meta-activiteit die het leven bemoeilijkt.

Schrijven is voor mij zinvol geweest, zowel in de betekenis van 'zin' hebben als in de zin dat het betekenis geeft aan mijn leven, maar tegelijkertijd is het iets wat afkeer en een sterk gevoel van zinloosheid bij mij oproept. Want het gelukkige, zinvolle leven speelt zich af op een plek die niets met schrijven te maken heeft, en de momenten in mijn leven die echt zinvol en volledig waren, waren momenten waarop elke reflex tot literatuur volledig afwezig was.

© Lisa Van Damme

In deze doos hou ik al mijn lege inktbuisjes bij. Dat is een manier om de verloren tijd zichtbaar en dus minder verloren te maken. Een bewijs dat ik geleefd heb, terwijl het natuurlijk eigenlijk een veruiterlijking is van al de uren die ik niet echt geleefd heb, anders zou ik wel iets anders verzamelen. Gebruikte condoms of zo. Maar dat zou helemaal te gek zijn.